

færd og Valgfrihed«. Det var det, man kaldte medborgerkontoen. Lige pludselig var det, der skulle være store, relevante og også besværlige politiske beslutninger om velfærdsmodellens indhold, reduceret til en pose penge, som hver enkelt kunne disponere over efter eget for godt-befindende. Det var i hvert fald et optimalt bud på det, man kunne kalde det rendyrkede tilskudssamfund.

Under åbningsdebatten interesserede flere ordførere, deriblandt også hr. Jørgen Estrup, sig for, hvordan det dog gik så smertefrit og smerteløst til, udefra set i hvert fald, at man på et enkelt gruppemøde i partiet kunne stoppe det forslag. Det var da godt, at man fik gjort det, men er det sket definitivt, eller dukker det op igen? Da jeg hørte hr. Thor Pedersens indlæg for lidt siden – og flere af os har prøvet at interessere os for sammenhængen i det – var det lidt svært rigtig at få fat i det.

Men velfærdsdebatten har det ikke nemt, for i det øjeblik man bevæger sig fra det principielle plan, hvor mange af os hurtigt kan blive enige om, at der skal ændringer til, og når dertil, hvor vi skal sætte adresse på besparelser og omprioriteringer, så bliver det svært. Et af de eksempler, som jeg vil erindre om, og som hr. Jørgen Estrup brugte under åbningsdebatten, var boligsubsidierne størrelse.

OECD har en undersøgelse fra 1990, og dér har man prøvet at opgøre de direkte og de indirekte subsidier på boligområdet i Danmark. Man nåede frem til intet mindre end 5 pct. af det danske bruttonationalprodukt, og det svarer i dag til ca. 50 mia. kr., så dér er vi jo altså virkelig oppe i en af de store størrelsesordener, en af dem, der er værd af hæfte sig ved.

OECD's skøn viser, at ca. halvdelen af disse subsidier gik til ejerboliger. Og i dag har vi hørt om forslag – var der ligefrem tale om ultimative krav? Det blev jeg ikke helt sikker på selv, trods det at jeg lyttede nøje efter både V og K – om at angribe lejeværdibeskatningen, måske helt at fjerne den; er det det, vi taler om? Er det så det med de 6 mia. kr. godtet og vel til boligejerne, som skal fordeles med de største beløb til dem, der har de største huse? Er det et af de centrale bud på, hvordan vi kan sikre de svageste grupper i samfundet, eller hvordan vi kan forbedre Danmarks konkurrenceevne? Det har vi i mit parti i hvert fald meget svært ved at tro.

Nu skal jeg prøve at være lidt mere konkret forud for forhandlingerne, selv om mange jo nok gerne vil have det yderligere detaljeret, men

vi har et par ting, vi godt vil melde helt klart ud på forhånd. Vi har i debatten interesseret os noget for ulandsbistanden, og dér vil vi fra Det Radikale Venstres side kort og godt henvise til vores regeringsgrundlag, det, der er aftalt mellem de tre regeringspartier – det er det, der er vores udgangspunkt; det er det, der er vores holdning – og der står 1 pct. af bruttonationalproduktet, og vi har været lidt mere inde på, hvorfor vi skal gøre det. Det har altså ikke noget at gøre med en chauvinisme eller en national stolthed over, at nu kan vi vinde, nu kan vi komme først. Det har intet med det at gøre. Det er en klar erkendelse af, hvordan behovet er i verden i dag, for at der er nogle, der dog tager disse ting alvorligt og sætter penge af til det, så det ikke bare bliver velvillige erklæringer.

Så har jeg været inde på det med lejeværdien. Dér har vi også en klar holdning. Vi finder, at det vil være både økonomisk og socialt uansvarligt at forære så mange penge væk til boligejerne. Det ville få tingene til at komme helt ud af sammenhæng i vores finanslov.

Vi mener heller ikke, der er behov for at søsætte nye ændringer på arbejdsmarkedet. Vi har fra sidste år vores forlig med De Konservative på det område, og nu gælder det om at få det gennemført, få det udmøntet. Det er en meget omfattende reform, og den skal man have ro til at gøre færdig.

Så har der også været udmeldinger om politiforliget. Jeg hørte det fra fru Pia Christmas-Møller, og jeg hørte det også fra Venstre, fra hr. Thor Pedersen. Nu er det jo vigtigst, når jeg taler om politiforlig, at høre, hvad De Konservative siger, for Det Konservative Folkeparti er jo forligspartner, og dér har vi jo en lang erfaring for, hvordan man skal melde ud, hvis man vil have forlig revideret eller taget op til genforhandling: Hvis man mener, de aftalte flerårige rammer ikke er tilstrækkelige, hviler på forkerte præmisser, jamen så er det forligskredsen. Og hvis der fra konservativ side er ønske om i forligskredsen at vurdere det, så er vi naturligvis parate, men jeg må sige som klart udgangspunkt, at vi mener, at det forlig, vi indgik sidste år, her et år efter – knap og nap – skal stå ved magt. Vi mener, at vi gik ind i det med åbne øjne, men vi vil meget gerne indgå i forhandlinger om domstolene og kriminalforsorgen. Der skal ikke mangle forhandlingsvilje fra vor side.

Det er muligt, at når det kommer til stykket, så har vi måske lidt forskellig opfattelse af, hvad der kræves med hensyn til den ydre sikkerhed